

**Uchwała Nr XX/100/2016
Rady Gminy Końskowola
z dnia 2 marca 2016r.**

w sprawie uchwalenia gminnego programu przeciwdziałania przemocy w rodzinie oraz ochrony ofiar w rodzinie w Gminie Końskowola na lata 2016 – 2021.

Na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (t. j. Dz. U. 2015 poz. 1515), art. 6 ust. 2 pkt. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (t. j. Dz. U. z 2015r., poz. 1390) Rada Gminy uchwała, co następuje:

§1.

Uchwała się gminny program przeciwdziałania przemocy w rodzinie oraz ochrony ofiar w rodzinie w Gminie Końskowola na lata 2016 – 2021 stanowiący załącznik nr 1 do niniejszej uchwały.

§2.

Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy Końskowola.

§3.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

PRZEWODNICZĄCY RADY
GMINY KOŃSKOWOLA

mgr inż. Mirosław Piotr Pustelnik

Uzasadnienie

Do uchwały w sprawie Gminnego programu przeciwdziałania przemocy w rodzinie oraz ochrony ofiar w rodzinie w Gminie Końskowola na lata 2016 - 2021

Konieczność opracowania **Gminnego programu przeciwdziałania przemocy w rodzinie oraz ochrony ofiar w rodzinie w Gminie Końskowola na lata 2016 - 2021** wynika z ustawy o pomocy społecznej oraz ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie. Jest to zadanie własne o charakterze obowiązkowym – art. 17 ust. 1 pkt 1 z dnia 12 marca 2004r. o pomocy społecznej (t. j. Dz. U. z 2015r., poz. 163), art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (Dz. U. z dnia 15 września 2015r., poz. 1390).

Dokument charakteryzuje ogólne określenia przemocy, diagnozy zjawiska przemocy, skutków i działań instytucji działających na rzecz ofiar przemocy i ich rodzin rozwiązujących kwestie społeczne podejmowane dla poprawy warunków i jakości życia. Materiałem wyjściowym do opracowania Gminnego **programu przeciwdziałania przemocy w rodzinie oraz ochrony ofiar w rodzinie w Gminie Końskowola na lata 2016 - 2021** jest ustawa o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie oraz Strategia Rozwiązywania Problemów Społecznych Gminy Końskowola na lata 2014 - 2024.

PRZEWODNICZĄCY RADY
GMINY KOŃSKOWOLA
mgr inż. Mirosław Piotr Pustelnik

*Załącznik nr 1
do Uchwały nr XX/100/2016
Rady Gminy Końskowola
z dnia 2 marca 2016r.*

**GMINNY PROGRAM PRZECIWDZIAŁANIA
PRZEMOCY W RODZINIE
ORAZ
OCHRONY OFIAR PRZEMOCY W RODZINIE
w Gminie Końskowola
na lata 2016 - 2021**

Końskowola, 2016-03-02

Postawa prawna:

1. Ustawa z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (t. j. Dz. U. z 2015r., poz. 1390).
2. Ustawa z dnia 12 marca 2004r. o pomocy społecznej (t. j. Dz. U. z 2015r., poz. 163).
3. Ustawa z dnia 26 października 1982r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2015r., poz. 1286)

Rozdział I

Informacje ogólne

Rodzina w życiu każdego człowieka, kształtuje jego osobowość, system wartości i poglądy. Rodzice czy opiekunowie są wzorem dla dzieci. Czy rodzina będzie prawidłowo funkcjonować zależy od wzajemnych relacji pomiędzy rodzicami opartymi na miłości i zrozumieniu. W przypadku jakiegokolwiek dysfunkcji rodzina nie będzie w stanie prawidłowo realizować podstawowych zadań. Złamane zostaną reguły, a zachowania poszczególnych członków rodziny staną się coraz bardziej niezgodne z normami prawnymi i moralnymi oraz z oczekiwaniami społecznymi.

Przemoc w rodzinie często zwana przemocą domową może być zarówno skutkiem, jak i przyczyną dysfunkcji w rodzinie, jest to zachowanie negatywne o dużej szkodliwości społecznej. Mimo, że w relacjach rodzinnych istnieje od zawsze, to mówi się o niej mało, jakby nie była poważnym zaburzeniem i zagrożeniem rodziny, które często prowadzi do tragicznych skutków. Przeciwdziałanie przemocy w rodzinie i postępowanie w sytuacji występowania przemocy - jest to zjawisko wynikające z działania człowieka, dokonywane przez jednego członka rodziny przeciwko pozostałym, jest ona intencjonalną - zmierza do osiągnięcia jakiegoś celu.

Z reguły zaangażowane są w nią trzy podmioty:

- ofiara przemocy - osoba doznająca przemocy w rodzinie,
- sprawca przemocy - osoba stosująca przemoc,
- świadek przemocy - osoba, która w sposób bezpośredni lub pośredni uczestniczy w sytuacji występowania przemocy.

Kiedy myślimy o przemocy, kojarzy się ona nam najczęściej z biciem, popychaniem, kopaniem, znęcaniem się fizycznym nad drugą osobą, zmuszaniem człowieka do upokarzających czynności, stosowaniem przedmiotów lub narzędzi niebezpiecznych, mogących spowodować utratę zdrowia lub życia lub też gwałtem. Jednakże przemocą jest również poniżanie psychiczne człowieka, oczernianie go, wyzywanie, ranienie jego uczuć, niszczenie jego poczucia własnej wartości, niszczenie przedmiotów, do których jest przywiązany, głodzenie, ograniczanie swobody drugiej osoby w sposób przekraczający normy moralne, izolowanie od otoczenia. Przemoc może przybierać wiele form, może być zarówno skutkiem, jak i przyczyną dysfunkcji w rodzinie. Bez wątpienia należy zaklasyfikować ją do kategorii zachowań negatywnych o dużej szkodliwości społecznej.

Mimo, że w relacjach międzyludzkich obecna była od zawsze, o przemocy w rodzinie mówiło się niewiele, jakby nie zauważając jej jako poważnego zaburzenia w funkcjonowaniu

rodziny. Takiego, które w konsekwencji prowadzi do znacznych naruszeń norm moralnych i prawnych, tragicznych skutków psychologicznych, a w skrajnych przypadkach do poważnych okaleczeń i zabójstw.

Dla lepszego rozpoznania zjawiska przemocy w rodzinie konieczne jest jej zdefiniowanie.

Przemoc w rodzinie, zwana także potocznie przemocą domową, zgodnie z treścią art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie to: „jednorazowe albo powtarzające się umyślne działanie lub zaniechanie naruszające prawa lub dobra osobiste osób wymienionych w pkt 1 ustawy, w szczególności narażające te osoby na niebezpieczeństwo utraty życia, zdrowia, naruszające ich godność, w tym seksualną, powodujące szkody na ich zdrowiu fizycznym lub psychicznym, a także wywołujące cierpienia i krzywdy moralne u osób dotkniętych przemocą”. Definicja ta nie wyczerpuje wszystkich znamion przemocy, nie mieści się w niej bowiem przemoc ekonomiczna.

Na przemoc w rodzinie można spojrzeć z perspektywy prawnej, moralnej, psychologicznej i społecznej.

Z punktu widzenia prawa przemoc w rodzinie jest przestępstwem. Najczęściej stosowany art. 207 Kodeksu karnego dotyczy znęcania się fizycznego lub psychicznego nad członkiem rodziny i przewiduje karę pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Z kolei moralne ujęcie zjawiska przemocy w rodzinie pokazuje, że dokonywanie przemocy to krzywdzenie drugiego, słabszego człowieka i jako takie jest złem moralnym. Moralna ocena przemocy powinna powstrzymać sprawców i motywować świadków do pomagania. Psychologiczna perspektywa przemocy domowej zwraca uwagę na cierpienie i bezradność ofiary, ukazuje mechanizmy wewnętrzne i sytuacyjne sterujące przemocą oraz złożone procesy interakcji między sprawcą a ofiarą.

Psychologiczne zrozumienie przemocy odgrywa podstawową rolę przy pomaganiu ofiarom w wyzwalaniu się od przemocy. W ujęciu socjologicznym ukazane są czynniki zawarte w obyczajach i postawach, które mogą sprzyjać przemocy lub ją usprawiedliwiać. Z drugiej strony w przeciwdziałanie przemocy w rodzinie mogą angażować się znaczące siły społeczne i wywierać wpływ na stan spraw publicznych.¹

Rozdział II

Skala i diagnoza zjawiska – badania krajowe

Ocena skali interesującego nas zjawiska jest przedsięwzięciem niezwykle trudnym. Ludzie zazwyczaj niechętnie mówią o negatywnych zjawiskach, jakie występują w ich rodzinach. Bardzo rzadko również przyznają, że są ofiarami lub sprawcami przemocy wobec bliskich osób.

W oparciu o badania TNS OBOP dla Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w październiku 2007r. dotyczącym szacowaniu skali zjawiska przemocy zadawano badanym pytania sformułowane nie wprost, dotyczących nie osobistych doświadczeń respondenta, lecz przypadków obserwowanych w najbliższym otoczeniu.

Z badań wynika:

1. OPINIE O ROZPOWSZECHNIENIU ZJAWISKA PRZEMOCY W POLSCE

Problem przemocy w rodzinie jest zjawiskiem dostrzeganym w polskim społeczeństwie. Z uzyskanych wypowiedzi wynika, że dotyczy on średnio około połowy rodzin. Okazuje się, że

¹ J. Mellibruda, Charakterystyka zjawiska przemocy w rodzinie, (w:) Przewodnik do realizacji ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie. Warszawa 2005. s. 9

postrzeganie rozpowszechnienia zjawiska przemocy w rodzinie zmienia się w zależności od dystansu względem miejsca zamieszkania respondenta – za najczęstszą uważają oni przemoc w skali całego kraju, mniejszą – w skali województwa, za rzadszą – w zamieszkiwanej miejscowości, natomiast najrzadszą – w najbliższej okolicy. Przemoc uważana jest za problem co prawda częsty, ale dotyczący innych – nie zdarzający się w najbliższym otoczeniu.

Większe rozpowszechnienie przemocy dostrzegają osoby, których ona bezpośrednio dotyczy – były jej ofiarami bądź sprawcami. Jednak również te osoby oceniają, że w najbliższym otoczeniu jest mniej przemocy w rodzinach niż w skali całego kraju.

2. WYSTĘPOWANIE ZJAWISKA PRZEMOCY W RODZINIE WEDŁUG OFIAR, SPRAWCÓW I SWIADKÓW

Kiedykolwiek, jakiegokolwiek formy przemocy od członka rodziny doświadczył więcej niż co trzeci Polak (36%). Większość z tych osób było ofiarami przemocy co najwyżej kilkukrotnie i wcześniej niż przed 12 miesiącami. Osób wielokrotnie krzywdzonych przez członków rodziny jest 11%. Najbardziej rozpowszechnioną formą przemocy jest przemoc psychiczna (31%). Rzadziej badani doświadczali przemocy fizycznej (17%), ekonomicznej (8%) oraz seksualnej (3%).

Zazwyczaj respondenci doświadczali tylko jednej formy przemocy (20%), ale co setny (1%) doznał ze strony członka rodziny zarówno przemocy fizycznej, psychicznej, ekonomicznej jak i seksualnej.

Co piąty Polak (20%) – wedle uzyskanych deklaracji – był sprawcą przemocy wobec członków swojego gospodarstwa domowego. Także zazwyczaj zdarzyło się to co najwyżej kilka razy i ponad 12 miesięcy temu. Sprawcy najczęściej przyznawali się do przemocy psychicznej (15%), znacznie rzadziej do fizycznej (9%), a bardzo rzadko do ekonomicznej (2%) i seksualnej (0,4%).

Większość sprawców przyznaje się do stosowania tylko jednej formy przemocy (13%).

Ogólnie ponad dwie piąte (42%) Polaków zamieszkuje lub zamieszkiwało w gospodarstwie domowym, w którym dochodziło do przemocy (byli ofiarą przemocy, jej sprawcą lub świadkiem stosowania jej wobec innego członka rodziny).

Do bycia ofiarami przemocy najczęściej przyznają się kobiety (39%), mieszkańcy miast powyżej 500 tys. (42%).

Do doświadczenia przemocy co najmniej raz, częściej przyznawały się osoby z wyższym niż z podstawowym wykształceniem.

Doświadczenie przemocy w rodzinie wpływa na jej stosowanie wobec członków rodziny – 13% Polaków to jednocześnie ofiary i sprawcy przemocy.

1

3. PRZEMOC WOBEC DZIECI, OSÓB STARSZYCH I NIEPEŁNOSPRAWNYCH

Przemoc wobec dzieci jest zjawiskiem występującym stosunkowo często. 14% respondentów żyje w gospodarstwie, w którym ofiarą przemocy było dziecko.

Dzieci najczęściej padały ofiarą przemocy psychicznej (10% badanych deklaroowało, że w zamieszkiwanym gospodarstwie domowym ofiara przemocy emocjonalnej była osoba małoletnia) i fizycznej (7%), rzadziej ekonomicznej (3%) i seksualnej (mniej niż co setny). 5% Polaków mieszka w gospodarstwie domowym, gdzie ofiarą przemocy stała się osoba starsza lub niepełnosprawna.

Wobec osób starszych stosowana jest przemoc psychiczna (3%), fizyczna (2%) i ekonomiczna (1%). Przemoc ekonomiczna niemal dwa razy częściej dotyka osoby chore, niepełnosprawne i wymagające opieki (13%) niż osoby zdrowe, które w ogóle nie chorują (7%).

Osoby chore i niepełnosprawne (16%) oraz uskarżające się na poważniejsze dolegliwości (14%) są także częściej narażone na stanie się ofiarą wielokrotnych przypadków przemocy niż osoby zdrowe (7%). W gospodarstwach domowych, w których są dzieci, częściej niż w gospodarstwach bez dzieci przemoc wystąpiła w ciągu ostatnich 12 miesięcy.

Ponadto sprawcy przemocy z gospodarstw domowych, w których są dzieci do lat 18 częściej niż, gdy dzieci nie ma, przewidują, że mogą ponownie zastosować przemoc psychiczną (63% wobec 44%) oraz fizyczną (58% wobec 23%). Co świadczy o tym, że na przemoc szczególnie narażone są dzieci.

Istnieją szkodliwe przekonania akceptowane przez większą część polskiego społeczeństwa. Co drugi respondent (49%) uważa, że ofiary przemocy w rodzinie akceptują swoją sytuację. Nie zgadza się z tym 39% badanych – reszta to niezdecydowani. Natomiast co czwarty respondent (24%) zgadza się, że sprawca przestanie stosować przemoc, gdy trafi na właściwego partnera, który nie będzie go prowokował (w tym wypadku większość - 68% - nie akceptuje tej opinii).

Polacy przyznają, że wiele rodzin dotkniętych przemocą w rodzinie nie otrzymuje potrzebnej im pomocy (84%), a prawo w niedostatecznym stopniu chroni ofiary przemocy w rodzinie (70%), jednocześnie jednak odpowiednie służby nie zawsze mogą oferować im pomoc, gdyż ofiary nie zawsze przyznają się do swojej sytuacji (87%)

Pomimo tego, iż w Polsce coraz więcej mówi się o przemocy w rodzinie oraz ujawnia i opisuje konkretne przypadki, wciąż dość powszechne jest przekonanie, że liczba osób dotkniętych przemocą jest niewielka i obejmuje głównie osoby z niższych warstw społecznych. Chociaż niezwykle trudno jest ocenić skalę zjawiska przemocy w rodzinie, a wszelkie dane na ten temat mają charakter wyłącznie szacunkowy, to z całą odpowiedzialnością można stwierdzić, że przemoc w rodzinie nie jest zjawiskiem marginalnym. Badania ankietowe przeprowadzone przez Światową Organizację Zdrowia ujawniły, że od 10% do 69% kobiet przynajmniej raz w ciągu swojego życia padło ofiarą przemocy fizycznej ze strony swego partnera.

Według przeprowadzonych w wybranych krajach pogłębionych studiów tego zagadnienia, odsetek kobiet, które doświadczyły przemocy fizycznej, waha się między 10% a 4%. Badania wskazały również na znamienne cechy przemocy domowej:

- większość spośród ofiar przemocy fizycznej jest narażona na rozmaite i powtarzające się akty przemocy;
- przemoc fizycznej mającej miejsce w intymnych związkach często towarzyszy przemoc psychiczna, zaś w 1/3 do 1/2 przypadków dołącza się do tego przemoc seksualna;
- przemoc ze strony partnera stanowi także znaczącą przyczynę zgonów wśród kobiet; przeprowadzone na całym świecie badania wykazały, że od 40% do 70% kobiet padających ofiarą morderstwa umiera z ręki swego męża lub partnera; często jest to tragiczny finał długiego i opartego na przemocy związku.

Na koniec należy także podnieść zasadniczy element, bez wątpienia wpływający na próbę oceny skali zjawiska przemocy w rodzinie, a mianowicie tzw. „ciemną liczbę” zdarzeń nieodnotowanych przez Policję, ani też żadną ze służb, z przyczyn, o których mowa była powyżej. W związku z licznymi czynnikami hamującymi pokrzywdzonych przed ujawnianiem tego typu zdarzeń (strach ofiary przed sprawcą, wstyd przed rodziną, znajomymi, obawa o los dzieci, obawa o sytuację ekonomiczną rodziny, etc.), skala zjawiska może przekraczać zdarzenia ujawnione nawet kilkakrotnie.

Rozdział III

Diagnoza problemu przemocy w rodzinie w Gminie Końskowola.

W naszej gminie przemoc w rodzinie jest problemem trudnym do zbadania, ponieważ agresja ze strony osób najbliższych jest wstydliwie ukrywaną tajemnicą. W latach 2008 – 2010 zanotowano jedynie 3 przypadki pomocy Ośrodka Pomocy Społecznej z uwagi na przemoc. Wydawać by się więc mogło, że przemoc w rodzinach na terenie gminy jest tylko zjawiskiem marginalnym. Jednak statystyki krajowe świadczą, że w każdym roku może nie znacząco, ale jednak wzrasta liczba interwencji dotyczących przemocy w rodzinie. Stale widoczna jest natomiast niechęć ofiar przemocy do uruchamiania procedury „Niebieskiej Karty”. Wiadomo, że głównym celem Niebieskich Kart jest rozpoznawanie przemocy i usprawnianie pomocy oferowanej przez przedstawicieli różnych służb w środowisku lokalnym oraz tworzenie warunków do systemowego i interdyscyplinarnego modelu pracy z rodziną dotkniętą przemocą.

„Niebieskie karty” uruchamia nie tylko policja, ale również Ośrodek Pomocy Społecznej, przedstawiciel Gminnej Komisji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych, oświata, ochrony zdrowia. W Gminie Końskowola w 2008r. Ośrodek Pomocy Społecznej uruchomił 1 procedurę, mimo iż pracownicy socjalni informują każdorazowo o takich możliwościach w przypadkach podejrzeń o przemoc. W latach 2011 – 2015 łącznie prowadzono 54 postępowania w sprawach zgłoszonych w ramach procedury „Niebieskiej Karty”. Gminny program przeciwdziałania przemocy w rodzinie, w oparciu o zawarte analizy, winien doprowadzić do tego, aby ofiary i świadkowie przemocy mieli świadomość, że mogą liczyć na pomoc instytucji do tego powołanych i nie zostaną pozostawione same sobie z problemem.

	2012	2013	2014
Liczba sporządzonych „NK” wszczynających procedurę w danym roku przez przedstawicieli poszczególnych podmiotów - OGÓŁEM	18	27	21
Liczba procedur „NK” kontynuowanych z roku poprzedniego	0	9	13
OPS	0	1	2
Policja	18	25	19
GKRPA	0	0	0
Oświata	0	1	0
Ochrona zdrowia	0	0	0

Istotnymi problemami w gminie Końskowola, utrudniającymi skuteczną walkę ze zjawiskiem przemocy domowej są:

- niska świadomość społeczna,
- funkcjonowanie stereotypów na temat przemocy,
- zatajanie przez członków rodziny i bliskich przemocy domowej,
- brak współdziałania ze strony osoby doznającej przemocy,
- niewystarczająca ilość specjalistów dostępnych na terenie gminy,
- niechęć samych zainteresowanych do poszukiwania wsparcia w miejscu zamieszkania,
- brak bazy lokalowej dla ofiar przemocy domowej,
- trudności w izolowaniu sprawców przemocy,
- niezadowalająca współpraca z instytucjami,
- słaby przepływ informacji,
- długi okres rozstrzygania spraw w sądach.

Rozdział IV

Cele, zadania programu i wskaźniki.

Cele szczegółowe	Zadania	Wskaźniki	Realizatorzy
1. Edukacja o zjawisku i konsekwencjach przemocy oraz możliwościach szukania pomocy	<p>Edukacja społeczna – upowszechnianie informacji na temat przemocy w rodzinie:</p> <ul style="list-style-type: none"> – opracowanie i rozpowszechnienie materiałów informacyjnych, tj. broszur, ulotek, plakatów, informatorów, poradników w miejscach użyteczności publicznej, – udzielanie informacji sprawcom przemocy na temat programów korekcyjno - edukacyjnych, – rozpowszechnienie telefonów zaufania: „Niebieska Linia”, – systematyczna edukacja społeczności Gminy poprzez lokalną prasę, która ma przede 	<ul style="list-style-type: none"> – ilość i rodzaj materiałów informacyjnych i ulotek, 	<p>Placówki oświatowe, OPS, Policja, Ośrodek Zdrowia, GOK, GKRPA</p>

	wszystkim na celu odkłamanie mitów, stereotypów utrudniających pomaganie, a także pokazywanie możliwości udzielenia pomocy.		
2. Szkolenie odpowiedniej kadry pracującej z rodziną, gdzie występuje przemoc;	<p>Szkolenie różnych grup zawodowych realizujących zadania z zakresu przeciwdziałania przemocy w rodzinie i ochrony ofiar:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Szkolenia pracowników socjalnych, pracowników służby zdrowia, członków gminnej komisji rozwiązywania problemów alkoholowych, Zespołu interdyscyplinarnego w zakresie rozpoznawania zjawiska przemocy oraz świadczenia pomocy ofiarom przemocy domowej (jak udzielać wsparcia, w jaki sposób kierować ofiarę przemocy do różnych instytucji, wzmacnianie konsekwentnych zachowań i postaw). 	<ul style="list-style-type: none"> – ilość szkoleń dla różnych grup zawodowych z zakresu przeciwdziałania przemocy w rodzinie – liczba osób uczestniczących w szkoleniach 	Zlecenie zadań podmiotom z zewnątrz
3. Diagnozowanie sytuacji rodzinnej pod kątem bezpieczeństwa i potrzeb rodziny – udzielanie pomocy wszystkim członkom rodziny	<ol style="list-style-type: none"> 1. Udzielanie pomocy i wsparcia osobom doznającym przemocy w rodzinie pozostającym w środowisku zamieszkania: <ul style="list-style-type: none"> – poradnictwo specjalistyczne, – psychologiczne, – pedagogiczne, – prawne i socjalne, – realizacja procedury „Niebieskie Karty”, – podejmowanie interwencji 	<ul style="list-style-type: none"> – liczba osób zgłaszających się do CIK po raz pierwszy, – ilość „Niebieskich Kart” zarejestrowanych w Zespole Interdyscyplinarnym – ilość interwencji podejmowanych 	Zespół Interdyscyplinarny , OPS, Policja, GKRPA, Placówki oświatowe, Ośrodek Zdrowia, PCPR, Sąd Rodzinny

	<p>kryzysowej</p> <ul style="list-style-type: none"> – wspólne interwencje policji i pracowników służb społecznych <p>2. Podejmowanie działań skierowanych do osób stosujących przemoc w rodzinie:</p> <ul style="list-style-type: none"> – programy korekcyjno - edukacyjne dla sprawców przemocy w rodzinie, <p>3. Prowadzenie rozmów z ofiarami i sprawcami przemocy w rodzinie</p> <ul style="list-style-type: none"> – zgodnie z zapisami procedury Niebieskiej Karty. 	<p>przez policję</p> <ul style="list-style-type: none"> – liczba osób, wobec których podjęto działania 	
<p>4. Zapewnienie bezpieczeństwa członkom rodziny, gdzie występuje przemoc</p>	<p>Udzielanie pomocy osobom doznającym przemocy w rodzinie opuszczającym dotychczasowe miejsce zamieszkania:</p> <ul style="list-style-type: none"> – zapewnienie bezpiecznego schronienia osobom doznającym przemocy w rodzinie, – zapewnienie pomocy specjalistycznej, w tym psychologicznej, pedagogicznej, prawnej, socjalnej i innej. – kierowanie do Ośrodka Interwencji Kryzysowej w Puławach, do mieszkań chronionych, wnioskowanie o lokale socjalne dla „uczestników” przemocy. 	<ul style="list-style-type: none"> – liczba osób przyjętych do OIK dla ofiar przemocy w rodzinie, – liczba osób korzystających z specjalistycznej pomocy i wsparcia 	<p>Powiatowe Centrum Pomocy Rodzinie, Placówki Oświatowe, OPS, Policja, Ośrodek Zdrowia</p>
<p>5. Uruchomienie wszelkich</p>	<p>Udzielanie kompleksowej pomocy dzieciom doświadczającym</p>	<ul style="list-style-type: none"> – liczba dzieci – ofiar lub 	<p>Placówki</p>

<p>procedur na rzecz dobra dziecka w rodzinie z problemem przemocy</p>	<p>przemocy w rodzinie:</p> <ul style="list-style-type: none"> – skierowanie do poradni psychologiczno-pedagogicznej, – monitorowanie sytuacji w rodzinie, – zabezpieczenie potrzeb dziecka. 	<p>świadków przemocy objętych działaniami terapeutycznymi</p>	<p>Oświatowe, PCPR, OPS, Sąd Rejonowy</p>
<p>6. Kompleksowa pomoc rodzinom uwikłanym w przemoc domową</p>	<p>Działalność Zespołu Interdyscyplinarnego:</p> <ul style="list-style-type: none"> – prowadzenie działań interwencyjnych w zakresie przeciwdziałania przemocy, – przekazywanie informacji o podejmowanych działaniach przewodniczącemu zespołu interdyscyplinarnego. – przyjmowanie przez realizatorów programu wszystkich wniosków dotyczących przemocy domowej i uruchamianie procedur mających na celu powstrzymanie przemocy. – dokumentowanie przez realizatorów programu spostrzeżeń potwierdzających występowanie przemocy domowej, takich jak: notatki służbowe wynikające z obserwacji, rozmów z różnymi osobami, protokołów z rozmów z ofiarami przemocy domowej i członkami ich rodzin. 	<p>– ilość posiedzeń zespołu oraz ilość powołanych grup roboczych</p>	<p>Zespół Interdyscyplinarny , OPS, Policja, Placówki Oświatowe, Ośrodek Zdrowia, GKRPA, Sąd Rejonowym, PCPR</p>

Rozdział V

Realizatorzy programu.

- Ośrodek Pomocy Społecznej w Końskowoli,
- Powiatowa Komenda Policji w Puławach,
- Gminna Komisja Rozwiązywania Problemów Alkoholowych,
- Przedstawiciel placówek oświatowych,
- Służby Kuratorskie przy Sądzie Rejonowym w Puławach,
- Lekarze rodzinni prowadzący praktyki dla mieszkańców Gminy Końskowola,
- Powiatowe Centrum Pomocy Rodzinie w Puławach,
- Zespół Interdyscyplinarny

Zadania interwencyjne podejmowane przez poszczególne grupy - realizowane są zgodnie z Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 13 września 2011r. w ramach procedury „Niebieskiej Karty” oraz ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie z dnia 29 lipca 2005r.

Rozdział VI

Finansowanie, monitoring i ewaluacja

Wydatki związane z realizacją programu i monitoring realizacji.

1. Wydatki związane z realizacją gminnego programu przeciwdziałania przemocy w rodzinie oraz ochrony ofiar przemocy w rodzinie w Gminie Końskowola będą ustalane corocznie w ramach środków własnych jednostki.
2. Ze źródeł zewnętrznych – środki z budżetu państwa.
3. Ewaluacja i monitoring programu przeprowadzona będzie poprzez opracowanie rocznego sprawozdania przedkładanego Wójtowi Gminy Końskowola do 30 czerwca roku następującego po roku, którego sprawozdanie dotyczy.

PRZEWODNICZĄCY RADY
GMINY KOŃSKOWOLA

mgr inż. Mirosław Piotr Pustelnik